

"Alle leden van D66
hechten aan die bestuur-
lijke vernieuwing, dus er is
geen richtingenstrijd."

DEMO

**HERFST
2006**

**Jonge
Democraten**

Interview met Alexander Pechtold
Sophie in 't Veld over 'de Grondwet'
Eerste internationale JD zomerkamp
Bio-industrie, voor of tegen?
Oost-West: Verkiezingen in Berlijn
JD'ers kandidaat voor de Kamer
Jonge Democraten in Colombia

Redactioneel

Door Alexander Inia

Op internet hadden we het al aangekondigd: in dit nummer zou een interview met D66-lijsttrekker Alexander Pechtold verschijnen. Pechtold heeft een reputatie opgebouwd als iemand die heel open en eerlijk is in interviews, dus ik was erg benieuwd of hij ook tegenover de DEMO zo openhartig zou zijn.

Wat dat betreft overtrof hij alle verwachtingen. Ik denk niet dat er veel politici zijn die zo eerlijk vertellen hoe de partij er in hun ogen voorstaat. Eerlijkheid is een eigenschap die in principe erg toegejuicht zou moeten worden. Het is een prima manier om zetels te winnen in deze tijden waarin de burgers politici wantrouwen.

Helaas moest ik na het interview wel concluderen dat ik het voor een belangrijk deel oneens ben met zijn verhaal over D66 in de campagneperiode. Ik schrok vooral van Pechtolds berusting in de slechte positie van D66. Zijn argument 'D66 speelt geen rol aan de onderhandelingstafel en dus stemmen de

mensen niet op ons vanwege onze hypotheekrente- of onderwijsstandpunten' is in mijn ogen veel te negatief. Met meer strijdvastheid zouden meer zetels kunnen worden behaald.

Een tweede punt wat ik hier wil aanhalen is het feit dat hij 'de kloof tussen politiek en media zo groot mogelijk wil maken'. In deze tijden waarin het succes van partijen staat of valt met de hoeveelheid media-aandacht een onbegrijpelijke uitspraak.

Het hele, zeer lezenswaardige interview kun je elders in dit nummer lezen.

Tot slot wil ik benadrukken dat ik dit, hoe paradoxaal het ook mag lijken, schrijf uit liefde voor de partij. De Jonge Democraten hebben binnen D66 nou eenmaal de 'gatekeeper-functie'. We moeten kritisch zijn, hoewel dat soms met pijn in het hart is. Hoe vervelend die kritische geluiden ook zijn voor D66 in de verkiezingstijd, het is cruciaal voor een goed functioneren dat ze luisteren naar deze kritiek. Als een partij zich afsluit voor kritiek van de eigen leden, zijn we immers wel heel ver van huis.

Met vriendelijke groet,
Alexander Inia

Colofon

22^e Jaargang – nummer 4
herfst 2006

DEMO is een uitgave van de *Jonge Democraten*, onafhankelijke politieke jongerenorganisatie sinds 1984.

Oplage: 1.500 exemplaren

DEMO redactie:

Hoofredacteur: Alexander Inia
Adjunct-hoofredacteur: Olaf Prinsen
Redactie: Charlotte Meindersma,
Hugo van Haastert, Michiel Kellner,
Peter Fijbes

demo@jongedemocraten.nl

Deadline DEMO 5:

30 november 2006

Bijdrages in deze DEMO van:

Erik Veldman, Esther de Wit, Frouke Hoekstra, Jeroen Mimpfen, Pieter Meuwissen, Reinout de Vries, Sallma Belhaj en Sophie in 't Veld

Foto voorpagina:

© Steven Rieder

Achterpagina:

© Michiel Kellner

Landelijk Bestuur JD

Postbus 660, 2501 CR Den Haag
fax: 070 – 364 19 17
info@jongedemocraten.nl
www.jongedemocraten.nl

Drukkerij Uleman

Goudstraat 6, 2718 RC Zoetermeer
tel: 079 – 361 40 26
info@drukkerijuleman.nl
www.drukkerijuleman.nl

Stel de regels, maar begin bij jezelf

Door Olaf Prinsen

In mijn huis gelden bepaalde regels. Zo wil ik graag dat het een beetje netjes gehouden wordt. Gebruikte glazen moeten naar de keuken, vieze kleren in de wasmand en schoenen moeten niet door de kamer slingeren. Er is één persoon in mijn huis die soms moeite heeft met deze regels. De weinige momenten van irritatie tussen mijn vriendin en mij gaan dan ook hierover, naast mijn soms wat al te langdradige gelul over politiek wat met de verkiezingen in zicht nog erger is dan gewoonlijk.

Wat ook erger wordt nu de datum van 22 november nadert is de roep om hervorming van onze verzorgingsstaat. Alle voorstellen om de verzorgingsstaat uit te kleden hangen samen met de wens om de verzorgingsstaat te laten voortbestaan; het lijkt een contradictio in terminis maar het is echt zo. De euforie die onze grootouders voelden

na het einde van de Tweede Wereldoorlog zette zich om in een voortplantingsdrift. Langer en meer werken dus, zegt elke politicus, want de grijze golf moet worden opgevangen.

Een ander geluid in de aanloop naar de verkiezingen is die van politici die besluiten te stoppen. Met een verbazingwekkende nonchalance zetten politici een punt achter hun jarenlange carrière, terwijl het er bijna op leek dat ze aan de blauwe stoelen zaten vastgekleefd. Bovendien hebben ze vaak nog geeneens uitzicht op een andere baan. In deze tijd van de door hun voorgestelde versoeringen van ons sociale stelsel moet je daarvoor wel lef hebben... of toch niet?

Wachtgeld, een simpel woord waardoor de beslissing een stuk makkelijker wordt. Waar gewone mensen die (on)gewild werkloos worden op allerlei

manieren steeds meer gedwongen worden om weer te gaan werken, hebben politici voor zichzelf een oud privilege in stand gehouden. Voor hen geen sollicitatieplicht, geen versoeringen in hun uitkering na het (vrijwillig) verlies van hun baan, maar gewoon een zeer riant uitkering, voor degenen van boven de 50 zelfs tot aan hun pensioen.

Niet zo lang geleden vroeg ik aan mijn vriendin waarom ze haar troep niet opruimt. Ze antwoordde door dezelfde vraag aan mij voor te leggen en door eraan toe te voegen: "waarom moet ik het wel doen, als jij het ook niet doet?" Ze heeft gelijk, je kunt onmogelijk aan anderen regels opleggen zonder dat ze ook voor jou gelden. Doe je dit wel, dan leidt dit tot irritaties. Ruimte om mijn boodschap uit te leggen is er niet meer, maar ik denk mijn punt helder is. Of niet, politici? ➤

Niet Bush, maar angst regeert de wereld

Door Peter Fijbes

Een verloren koffertje staat op een perron op Utrecht Centraal. Reizigers lopen er in een boog omheen en kijken nog eens om. Verdacht. Ironisch genoeg galmt er tegelijkertijd een omroepbericht (in vier talen) over de sporen. Of niemand zijn bagage onbeheerd wil achterlaten.

Verloren bagage belandde vijf jaar geleden nog netjes bij de gevonden voorwerpenbalie. Tijden zijn veranderd. Alleenstaande koffertjes op zoek naar hun eigenaar worden nu met de allergrootste voorzichtigheid behandeld. En staan in ieder geval garant voor een onheilspellende sfeer, ongeacht of het gaat om een straathoek in New York of het station van Zaltbommel.

De gebeurtenissen op die zwarte dinsdagmorgen hebben het leven van vele mensen veranderd. Niet alleen de Twin Towers gingen neer, maar ook het optimisme over internationale instanties als de VN, de hoop dat het Westen nooit meer in een oorlog op eigen bodem verwickeld zou raken en de verwachting dat een lange periode van rust zou aanbreken, nu de VS de enige wereldmacht zijn.

Dat alles veranderde in een split second: het moment dat het tweede vliegtuig zich in de zuidelijke toren van het WTC boorde. Het moment waarop iedereen zich realiseerde dat de VS werd aangevallen. Vanaf die seconde veranderde hoop in angst en die regeert ons sindsdien.

De angst, het terrorisme wint. Het beleid van de VS speelt het terrorisme in de kaart en wakkert het fundamentalisme aan. Bush deed precies wat Bin Laden in 1995 al voorspeld had, zegt Martin Scheuer, oud CIA agent, in Vrij Nederland. 'We zouden een land met een islamitische regering vernietigen, we zouden ten strijde trekken tegen de vijanden van Israël en we zouden zoveel mogelijk islamitische olie proberen te bemachtigen, geen wonder dat we in de ogen van veel moslims in oorlog zijn met de Islam.'

Om aanslagen en burgerslachtoffers te voorkomen, wordt er in de 'War on Terror' gericht op het uitschakelen van terroristen, over het algemeen door ze dood te schieten. 'Het is het bittere

resultaat van een drift die op de loer ligt als angst in de hoofden van mensen sluimert: de drang naar repressie', schrijft psycholoog Werner de Gruyter in magazine Contrast. Deze repressie wakkert de angst voor aanslagen paradoxaal genoeg extra aan. 'Meer politie, strengere bewaking op stations of oproepen tot alertheid zijn voor velen namelijk een bevestiging van een nog steeds bestaande dreiging', aldus De Gruyter. Kortom, de dreiging neemt dan misschien wel af, maar dat betekent nog niet dat we daarmee van onze angst verlost raken.

De manier waarop westerse regeringen maandelijks opscheppen over de aanslagen die ze hebben weten te voorkomen helpt de angst ook niet weg te nemen. Met bombastische slogans drukken ze de bevolking op het hart dat het heel erg gevaarlijk is, dat het niet de vraag is of er een nieuwe aanslag wordt gepleegd, maar wanneer. Deze dodelijke mix van beleid dat terrorisme aanwakkert, angstvergrotende stoerdoenerij van regeringen en de ingrepen in de privé-sfeer van burgers zorgen ervoor dat, vijf jaar na elf september, de angst deel is geworden van het dagelijks leven. 'Wat ons bedreigt is niet de terrorist, maar de angst die hij veroorzaakt. En concreter, de politicus die daarop inspeelt', volgens de Gruyter. En cynisch genoeg zijn er meer doden gevallen in het bevechten van terroristen dan bij terroristische aanslagen.

Voorlopig gaat de 'War on Terror' onverminderd door. Gevangen tussen de roep om aanpak van terreurdaden en de manier waarop dit terroristen versterkt. Dat is onze positie, vijf jaar na elfen. Waar zullen we over vijf jaar staan? Een pijnloze terugweg is er niet. Dat stelt René Gude, filosoof en directeur van de Internationale school voor Wijsbegeerte in de Trouw van 9 september. 'Wat we werkelijk te vrezen hebben zijn de schanddaden van de sterken tegen de zwakkeren, die na een triomf onvermijdelijk zijn. We moeten radicaal van wraakneming op vrede-stichting overgaan. Dan zullen we overwinnen. Doen we dat niet, dan verveelt de vrijheid ons blijkbaar. We zullen verliezen.'

Alexander Pechtold: "Het gesomber moet over zijn"

Door Alexander Inia en Hugo van Haastert

Aan de vooravond van het 40 jarig jubileum congres spraken wij met Alexander Pechtold. De lijsttrekker voor de Tweede Kamerverkiezingen van 22 november aanstaande staat voor een lastige taak. Tot nu toe geven de peilingen geen aanleiding voor optimisme.

Eerder dit jaar vonden de lijsttrekkersverkiezingen plaats. Daarin werd jij neergezet als de kandidaat van de democratiseringspartij D66 en Lousewies als de kandidaat van het brede, sociaal-liberale D66. Herken je jezelf in dat beeld?

Nee, ik herken me daar niet in. Het lijkt wel alsof een oude tegenstelling alsmat terugkomt en alsof D66 uit twee stromingen bestaat. De stroming die zich vooral op de bestuurlijke vernieuwing richt en de stroming die juist wat anders wil. Alle leden van D66 hechten aan die bestuurlijke vernieuwing, dus er is geen richtingstrijd.

Maar democratische vernieuwing is ook veel breder. Wij zijn tegen de regentencultuur in het algemeen. Het gaat om hoe je naar de overheid en macht aankijkt. Dat zit bij D66'ers in de genen. Dat betreft niet alleen de democratie, maar ook hoe macht ligt in scholen, bij pensioenfondsen en in ziekenhuizen. Dat is heel wat anders dan je brede sociaal-liberale opvattingen over onderwijs, de fileproblematiek, de vergrijzing en de oorlog in Irak. Het zou onzinnig zijn om te zeggen dat we dat eerste overboord zouden moeten zetten. Want dat is nou net datgene waar we uniek in zijn.

De JD is geen groot voorstander van de nadruk op bestuurlijke vernieuwing. Zo zijn we heel terughoudend over het inzetten van referenda.

Ik vind het wat angstig van de Jonge Democraten. Het is gewoon bang zijn om geafficheerd te worden met zaken die niet populair zijn. Als je kijkt naar de verkiezingsprogramma's dan zie je dat we op de andere punten niet onderscheidend zijn. Dat is een van de redenen waarom we zo laag staan in de peilingen. Wij hebben geen herkenbaar sociaal-economisch profiel want we zitten altijd redelijk in het midden. We trekken een half miljard meer uit voor onderwijs dan andere partijen, maar hebben nog onvoldoende het profiel van een echte onderwijspartij met de daarbij behorende visie. Ons maatschappijbeeld is daarentegen wel

herkenbaar en uniek. Kijk maar naar de verharding in het maatschappelijk debat. Hoe er wordt gesproken over integratie; dat maakt ons wel onderscheidend. Democratie is dus breder. Lousewies heeft er veel aan gedaan om het te verenigen. Ik merk dat de Jonge Democraten wat bangig zijn en het liever niet over de gekozen burgemeester hebben.

De JD is soms redelijk kritisch over D66. Zijn er dingen bij de JD die je anders zou willen zien?

Ik vind de JD bangig in wat ze op het Rotterdams congres hebben uitgesproken. De JD heeft daarmee bijgedragen aan een tweedeling die er niet is en dat vind ik onhandig. Ik beschouw de JD juist als intern. Je moet die tweedeling niet aanwakkeren maar het voordeel

van die twee zaken proberen te combineren. Niemand heeft mij over de gekozen burgemeester gehoord. Het referendum daarentegen is van groot belang. Er dreigt nu eindelijk een meerderheid te komen en dan moet je doorpakken. Maar het is de vraag of je een minderheidsstandpunt lang vast durft te houden in de verwachting dat het je een keer gaat lukken. Of ben je bang na die eerste klap op je neus te trek je je terug. Dat laatste merk ik na Balkenende II; mensen hebben het er liever niet meer over. Maar dan kunnen we net zo goed stoppen want dan zijn we niet meer onderscheidend.

Maar onderwijs is toch een herkenbaar D66-speerpunt? Daar is fors in geïnvesteerd.

We zijn als partij te gemakzuchtig geweest met onderwijs. We hebben ons profiel op dat terrein niet inhoudelijk ingevuld. Dat was ook lastig omdat we de bijbehorende kabinetsposten hebben overgelaten aan CDA en VVD. Als wij echt de onderwijspartij willen zijn dan zullen we dat ook veel meer inhoudelijk moeten uitwerken en claimen en dat is wat mij betreft de volgende jaren aan de orde. Het is veel te gemakkelijk om te zeggen dat onderwijs nu van ons is omdat een paar jaar geleden niemand daar aandacht voor had. Hetzelfde dreigt te gebeuren met het milieu. Wij vonden dat we daarvan waren, maar ondertussen hebben anderen het van ons weggekaapt en overgenomen. Het enige waar we nog uniek in zijn is hoe je met de maatschappij omgaat. Hoe je die transparant weet te houden. En dat is nou net datgene waarvan de Jonge Democraten zeggen dat we het los moeten laten. Daarmee zou je het laatste unieke speerpunt kwijtraken.

Er is inderdaad weinig visie ontwikkeld op het gebied van onderwijs en milieu. Maar mensen blijven D66 daarin wel degelijk onderscheidend vinden. En er is meer onderscheidend vermogen, bijvoorbeeld als je lef toont om de huizenmarkt te hervormen.

Dat is prima, maar er zijn nu drie grote partijen die ongeveer het spectrum wel afdekken en het overgrote deel van de zetels wegpakken. Dus die ruimte zit er niet. Denk je nou echt dat wij een spannender idee hebben over de hui-

zenmarkt dan alle andere partijen die inmiddels stuk voor stuk groter zijn dan wij? Kijk naar de plannen van de andere partijen en je ziet dat we daarop niet heel erg onderscheidend zijn. Waar we uniek in kunnen zijn is datgene waar we ooit voor opgericht zijn. En daarnaast zijn er heel veel zaken die we natuurlijk goed moeten neerzetten. Het brede sociaal-liberale profiel had gekund toen we met 24 en 14 zetels in de Tweede Kamer zaten. Dat is niet gebeurd en nu staan we op twee zetels in de peilingen. En niemand is geïnteresseerd in een heel spannend hypotheekrenteaftrekidee van D66 want we zijn daarin geen factor. We zijn simpelweg te klein om ons op zaken als de hypotheekrenteaftrek te profileren.

Maar dat geldt dan toch voor alles?

Dat geldt voor heel veel zaken. Alleen in datgene waar een deel van ons kiezerspubliek vindt dat naast de hypotheekrenteaftrek, de fileproblematiek en de vergrijzing ook aandacht besteed moet worden aan de constante vernieuwing van de democratie en juist daar ook zorgen dat mensen zelf meer invloed krijgen op die problemen. Daar zijn wij wel uniek; dat is nog steeds die niche van waaruit we ons bestaansrecht neer moet zetten.

Waar gaan volgens jou de verkiezingen over. Wat zijn de drie belangrijkste dingen waar de kiezer zijn afweging op gaat maken?

De kiezer bestaat natuurlijk niet. Maar een groot deel van de kiezers stemt op portemonnee en op veiligheid. Ik denk dat de thema's AOW en hypotheekrenteaftrek al een beetje over de top zijn. Maar er kan een wending komen, net zoals het bij de raadsverkiezingen opeens over de voedselbanken ging. Daarom moet D66 zichzelf blijven in haar verhaal. Onderwijs is natuurlijk een belangrijk punt, maar we hebben de hete adem van anderen in onze nek als we dat niet onderscheidend blijven brengen. Verharding is ook zo'n kwestie. Je kunt het doortrekken naar hoe de politiek functioneert, naar het integratiedebat, de maatschappij en de internationale betrekkingen.

Het CDA positioneert zich in de campagne nu als betrouwbare partij die alles bij het oude wil houden. Moet D66 niet tegenwicht bieden door zich als hervormingspartij te profileren?

Zeker, en dat laten we ook niet na. Maar al zouden we met de huidige zes

zetels dat proberen, het is lastig om je ermee te profileren. En mensen kiezen een partij als de onze niet vanwege dat soort onderscheidende dingen, want ze weten dat we niet beslissend zijn als we aan de onderhandelingstafel zitten. We zijn niet alleen in de peilingen heel klein, maar ook de huidige fractie is heel klein. Al die mensen die roepen dat meeregeren een fout was vraag ik om de film eens terug te draaien en te bedenken wat er was gebeurd als we het niet hadden gedaan. In de oppositie met Bos, Marijnissen, Halsema en Rouvoet waren we de zevende politieke stroming van Nederland geweest en ik ben benieuwd of het ons dan anders was vergaan. Onze omvang maakt dat we niet bepalend zijn op dat thema.

“ze weten dat we niet beslissend zijn als we aan de onderhandelingstafel zitten”

Maar uit die bescheiden opstelling spreekt niet veel ambitie.

Het is een realistische opstelling, waaruit je kunt opmaken waar we ons wèl op willen richten. Wij hebben te weinig aandacht besteed aan de mensen die ik nu tegenkom en die zeggen 'eigenlijk stem ik vaak met mijn portemonnee of met mijn gevoelens over veiligheid. Maar: één keer in de zoveel tijd, maar ook vroeger, had ik een ideaal'. Dat zat niet alleen in het materiële, maar ook in de vorm waarin de kiezer aankeek tegen Den Haag. En daarvoor stemden ze op D66. Echt niet omdat de partij onderscheidend zou zijn op het gebied van de hypotheekrenteaftrek of de belastingen. We hebben goede standpunten en op de onderhandelingstafel kunnen we die inbrengen, maar de kans dat we op die gebieden iets voor elkaar krijgen is zeer beperkt. De kans dat we twee miljard voor onderwijs hebben weten te realiseren, is min of

meer toeval geweest. Dat was omdat we heel hard nodig waren.

Denk je dat de media veel aandacht zal besteden aan D66?

Ik denk dat de media weinig aandacht aan D66 zullen besteden. Heel weinig... We kunnen aandacht genereren door creatief te zijn. We hadden niet op een slechter moment uit het kabinet kunnen vallen, al sta ik daar nog steeds achter. We hebben onszelf echt helemaal, nadat we eerst alle bliksem hadden aangetrokken, in een hoek geplaatst waar je niet meer kunt laten zien dat je de zaken inmiddels op orde hebt.

Vind je dat de media teveel anti-D66 berichten?

Dat interesseert me niet, dat is aan de media. Ik heb ooit gezegd dat ik hard werk aan het dichten van de kloof tussen burgers en politiek en dat ik de kloof tussen de media en de politiek zo groot mogelijk wil maken. De media kijken amper naar D66 om want wij zijn geen factor. Dus moet je scoren op slimme, herkenbare dingen. Dus herkenbaar zijn op de zaken waar men ons van oudsher van kent.

Nog een laatste boodschap aan de Jonge Democraten?

Het terugkijken en de vraag waar het misgegaan is moeten achter ons liggen. Nog belangrijker is dat het gesomber nu over moet zijn. En dat het realisme een beetje terug moet komen. Het is natuurlijk hartstikke leuk om op te willen vallen en onderscheidend te willen zijn op belangrijke punten, maar het realisme moet er komen dat het beter is om de mensen die vroeger op je stemden met de bekende thema's weer terug te winnen. ➤

'Scheidsrechttertje, wat doe je nu...!?!?!'

Verslag van de eerste 'International Week' van de JD

Door Alexander Inia

In sommige weken leer je meer dan in een heel levensjaar. Hoe vaak kom je er in een week achter dat Finnen een zelfmoord-gen hebben en Roemeense jongens er op staan dat ze drie keer in de week kleren mogen shoppen? Je komt er achter op een International Week van de Jonge Democraten.

Minority Report

Van 4 tot en met 11 augustus organiseerden de Jonge Democraten voor het eerst een International Week, met het thema 'Minority Report'. De locatie was Zeist, op een steenworp afstand van de sportvelden van de KNVB. Voor de week werden jongeren uit Slowakije, Roemenië, Estland en Finland uitgenodigd. Met deze verschillende nationaliteiten werd gedurende de week gediscussieerd over de minderhedenproblematiek binnen de Europese Unie.

Nog nauwelijks bekomen van de reis werden onze gasten door overenthousiaste JD'ers richting Oud-Hollandsche spelletjes gedirigeerd. Ondanks de vermoeidheid van de meeste mensen werden klassiekers als stoelendans, koekhappen en spijkerpoepen goed gewaardeerd.

Gay Pride

De tweede dag was ingepland voor een bezoek aan de Gay Pride in Amsterdam. De JD en D66 hadden samen voor het eerst een eigen boot, waardoor de helft van de deelnemers een unieke kans kreeg om dit vermaarde evenement 'echt' mee te maken.

Niet alle deelnemers grepen deze kans. De Roemenen vroegen onderge-

tekende naar een rondleiding langs de culturele parels van onze hoofdstad: het Sexmuseum en de Wallen. De Wallen waren toch wat anders dan de keurig gereguleerde straten die de Roemenen verwachtten, met louche types die in gebrekkig Engels vertelden dat het gevaarlijk was om foto's te nemen. Na een shopping spree van de Roemenen volgde de hereniging met de enthousiaste maar vermoeide bemanning van de JD-boot.

Serieuze zaken, zoals Palinka

Zondagochtend was het voor het eerst tijd voor de serieuzere onderdelen van het programma. Al vrij vroeg volgden algemene groepsdiscussies over het onderwerp 'minderheden in Europa'. 's Middags kwamen er mensen van het Colombia-project om dit project toe te lichten voor een groep geïnteresseerde toehoorders.

Na het avondeten was het weer tijd voor ontspanning. Het was ditmaal aan de Roemenen om hun cultuur te promoten, waar ze op een alcoholische manier bijzonder goed in slaagden. Met name de lokale sterke drank 'Palinka' (60-80% alcohol) zorgde voor veel feestvreugde bij het multiculturele gezelschap.

'It might sound like a cliché...'

Veel tijd om te herstellen van dit bacchanaal was er niet, want de ochtend erna kwam een indrukwekkende delegatie van de Amerikaanse ambassade om het Amerikaanse minderhedenbeleid toe te lichten. Wat begon als een interessant betoog, verzandde al snel in een typisch Amerikaans reclamepraatje. Nadat de delegatie voor de vijfde maal een zin begon met 'It might sound like a cliché, but...' begonnen vele ogen langzaam dicht te vallen, met af en toe iemand die door een onderbewuste beleefdheid opschrok uit zijn remslaap.

's Middags was ingepland om Utrecht te verkennen en uiteraard een mooie gelegenheid voor de Roemenen om weer even de Nederlandse merkledingvoorraden te decimeren. Na een gezamenlijk diner en een debatavond kon de helft van de deelnemers ook nog even het Utrechtse nachtleven in, de rest ging naar huis voor een goede nacht slaap.

Nederland-Roemenië: 1-1

Het was alweer dinsdagochtend en dus de hoogste tijd om het politieke gedeelte van de week weer bij de hoorns te vatten. De voor het grootste gedeelte uitgeslapen deelnemers gingen in werkgroepjes aan de gang om de oplossingen voor de minderhedenproblematiek te bespreken.

Halverwege de middag werd de JD-sumomat uitgerold en was het tijd voor een toernooi sumoworstelen. Een Nederlands voetbalteam had, versterkt

met een geweldig spelende Finse voetbalster, eerder die week de Roemenen op voetbalgebied vernederd en de Oost-Europeanen zinden op wraak. Die kwam er: een voor een werden de Nederlandse deelnemers uit het toernooi geknikkerd. De finale werd uiteindelijk niet gewonnen door de Roemenen. Volgens de woedende Roemenen door toedoen van dubieuze beslissingen van Jeroen 'Ivanov' Adema, die een Est liet triomferen.

Limbodansende melting pot

De woensdagochtend was gereserveerd voor een spel waaruit de macht van de media op het gebied van beeldvorming betreffende de minderheden moest blijken. 's Middags volgden brainstormsessies over de rechten van minderheden wat betreft het volgen van opleidingen. Na het eenvoudige doch voedzame diner maakte de groep zich op voor een tweede nacht in Utrecht.

Omdat het woensdagavond was, konden de gasten een stuk meer van het Utrechtse uitgaansleven zien dan eerder die week. Het multiculturele gezelschap veranderde naarmate de alcohol meer vloeiende steeds meer in een limbodansende melting pot. Hulde voor Tjeerd en Thomas, die tot diep in de nacht opbleven om de feestvierders veilig terug in Zeist te brengen.

Laatste dag

En toen brak de laatste volledige dag alweer aan... Na het bekend maken van het politieke statement van de week werden de deelnemers in de winkelstraat van Zeist gedropt om inkopen te doen voor het eindfeest van de week. Met name de plaatselijke Albert Heijn, maar ook de feestwinkel en – surprise, surprise – de McGregorwinkel deden zeer goede zaken.

Het eindfeest was een gezellige beneden omdat alles, onder meer Palinka en heel veel bier, op moest. Een uitgelaten gezelschap feestte tot laat in de kampeerboerderij, slapen kon immers wel in het vliegtuig.

Wraak?

De dag erna verlieten de groepen één voor één het kampement. De Roemenen bleken daarbij ook het enige exemplaar van het politieke statement met zich mee te hebben genomen. Een lage wraakactie? Misschien, maar wij Nederlanders weten maar al te goed hoe het voelt om benadeeld te worden door een abominabele scheids. ➤

Wie is Salima Belhaj?

Ik denk dat anderen mij zien als een kleine, pittige opdonder die af en toe flink bijdehand kan zijn! Mijn persoonlijke quote is *“Goede politiek bedrijven is in het hart onbevreesd idealist blijven en tegelijkertijd durven politiek realist te zijn!”* Ik ben geboren op 18 oktober 1978 in Harderwijk, waarna ik na dertien jaar verhuisd ben naar Noord Holland en uiteindelijk ben ik in Rotterdam neergestreken. In de Maasstad ben ik afgestudeerd in de HBO opleiding Personeel en Arbeid (International Human Resource Management).

Ik werk nu al ongeveer zes jaar en mijn huidige werkgever is het Museum Boijmans Van Beuningen. Daar ben ik werkzaam als coördinator Personeel en Organisatie.

JD en D66

Op 1 januari 2000 ben ik lid geworden van D66, omdat de beginselen van D66 mij heel erg aanspreken. Zij stelt de mens en zijn ontwikkeling centraal: vrij, betrokken, gelijkwaardig en mondig. Ik word al gauw actief in de afdeling Rotterdam, als commissielid Poli-

Salima Belhaj

Op 22 november zijn er weer verkiezingen, en dit keer staan er ook JD'ers op de D66-kieslijst. Hier het verhaal van nummer 10: voormalig Landelijk Secretaris Politiek Salima Belhaj.

तिक verkiezingsprogramma, campagne-teamlid en als secretaris van het D66 bestuur Rotterdam.

In 2003 werd ik actief voor de JD en heb ik de afdeling Rotterdam helpen oprichten. Vervolgens werd ik in 2004 verkozen tot Landelijke Bestuurslid als Secretaris Politiek. Tijdens deze periode heb ik me met name hard gemaakt voor het aanpakken van de aankomende vergrijzing en was ik verantwoordelijk voor het oprichten van het JD Filosofieplatform. Op dit moment ben ik steunfractielid van de D66 gemeenteraadsfractie in Rotterdam. Ik stond bij de raadsverkiezingen van eerder dit jaar op de lijst voor de Rotterdamse gemeenteraad op plaats 3 voor D66.

Waarom wil je voor D66 de Tweede Kamer in?

Mijn optimisme en geloof in D66 zijn de afgelopen jaren niet minder geworden ondanks de moeilijke tijden. Immers, ik kies niet voor berusting maar voor strijd, om D66 de plek te geven die het verdient in het politieke spectrum van Nederland. Ik heb een aantal persoonlijke speerpunten. Allereerst wil ik de solidariteit waarborgen, ook voor de toekomstige generaties. De creatieve en de cultuursector zijn een waardig en belangrijk aspect voor onze maatschappij. En in de economie en de integratie wil ik energie steken, omdat ik vind dat we in Nederland nog maar net zijn begonnen met het ontwikkelen van een volwassen emancipatievisie hierop. Minder armoede in de wereld, een toegankelijke overheid, goed onderwijs en uiteraard behoud van groen zijn tot slot onderwerpen die me ook aan het hart gaan.

Waar mogen we je op afrekenen?

Met name op het feit dat ik wil waarborgen dat de vergrijzde samenleving onze generatie niet de kop gaat kosten. En verder al het overige wat ik doe en pretendeer te zijn.

Bezoek ook de website: www.salimabelhaj.nl

De Berlijnse muur viel, Oost – West is blijven bestaan

Door Olaf Prinsen

Uit eten gaan in Berlijn is een feest. Overal in de stad zijn talloze eethuizen met alle denkbare soorten keukens. Voor een liefhebber van Indiaas eten is het feest nog groter. Niet alleen is vooral die keuken enorm goed vertegenwoordigd in de hoofdstad van herenigd Duitsland, ook kan je een goede curry al voor een euro of vijf krijgen. Tenminste, in Oost-Berlijn. Ondanks dat de muur alleen nog maar daar staat waar hij commercieel geëxploiteerd wordt, is de tweedeling namelijk nog altijd een feit. De gemiddelde toerist merkt dit dus vooral 's avonds wanneer hij zijn portemonnee moet pakken. Op 17 september waren er gemeenteraadsverkiezingen in Berlijn; hoe goed was de tweedeling te zien in de uitslag?

Voordat deze vraag beantwoord wordt, eerst iets over de Duitse politiek. De verkiezingen gingen deze keer om de Bundesverordnetenversammlungen, de deelraden, en het Abgeordnetenhaus, het parlement van het Bundesland Berlijn. Bij de verkiezingen om dit laatste orgaan is het opvallendste verschil met Nederland, naast de kiesdrempel van 5%, dat iedere kiezer twee stemmen

moet uitbrengen. Eén stem op een regionale kandidaat en één op een lijst. Het gevolg hiervan is dat het niet geheel zeker is hoeveel zetels het Abgeordnetenhaus heeft; het zijn er minstens 130. Deze gekke onzekerheid

komt door de zogenaamde Überhangmandate. Stel nu een partij krijgt in een deel van de deelstaat meer mensen met de regionale stemmen (de eerste stem) in het parlement, dan ze eigenlijk zouden moeten krijgen volgens de lijststemmen (de tweede stem), dan komen er zetels bij in het huis. Het aantal zetels is deze periode dus opeens 149.

Het grootste verschil bij de deelraadverkiezingen is er één waar Nederlandse politici van kunnen leren. Alexander Pechtold werd er nog hard om uitgelachen, maar in Berlijn is het voorstel om jongeren vanaf 16 jaar te laten stemmen wel aangenomen in 2005. Bij de verkiezingen voor de deelraden mochten alle jongeren van 16 jaar en ouder die langer dan drie maanden in Berlijn stonden ingeschreven en het EU burgerschap hadden stemmen. Het saaie Duitse volk is dus wel gelijk vooruitstrevend.

Iets anders dat dit aantoont is de burgemeester van Berlijn, Klaus Wowereit. Zijn bekendste woorden zijn: "Ik ben homo en dat is ook goed zo". Hij baarde opzien met deze uitspraak op een partijbijeenkomst van zijn SPD en was de eerste hooggeplaatste politicus in Duitsland die zijn coming out had. Zijn openlijke homoseksualiteit maakte hem populair. De dag na de verkiezingen op 17 maart werd de voorpagina van de Berliner Zeitung gesierd met een foto waarop hij zijn vriend stevig vastpakte. Hoezo Duitsland conservatief?

De reden van de innige omhelzing was de uitslag van de verkiezingen. De SPD van "Wowi" (die in plaats van Bürgermeister ook wel Partymeister wordt genoemd vanwege de vele feesten die hij afgaat) won in Berlijn en ging van 44 zetels naar 53. De Duitse SPD is het beste te vergelijken met de PvdA in Nederland. De partij van Bundeskanzlerin Angela Merkel, de CDU, de zusterpartij van onze JPB's CDA, deed het in Berlijn slecht. De partij won alleen een paar zetels door de Überhangmandate, maar was geen bedreiging voor de SPD, ondanks hooggespannen verwachtingen. Zeker is dat de komende jaren weer oppositie

Bürgermeister Klaus "Wowi" Wowereit

Aanhangers van de Linkpartij.PDS

gevoerd moet worden en dat was nu net niet de wens.

Voor wie wellicht wel een plaats in de coalitie is gereserveerd is de Linkpartij.PDS, al zullen die zich nog wel even achter de oren krabben. De afgelopen jaren regeerde deze partij namelijk al met de SPD, maar het ging ze een stuk minder goed bij de verkiezingen dan bij de grote broer. Waar de voormalig communisten eerder 33 zetels hadden in het parlement, verloren ze er 10. De reden voor dit verlies wordt gezocht in de deelname aan de regering. De partij, die vooral in het oosten populair is, heeft geleerd dat regeren volstrekt anders is dan oppositie voeren. Waar de Linkpartij.PDS landelijk tegen privatiseringen is zorgden ze er in Berlijn voor dat staatswoningen verkocht werden. Waar ze landelijk schande spraken van de afbouw van het sociale stelsel deden ze er in Berlijn gewoon zelf aan mee. Voor de kiezer was dit niet te verklaren.

Een gevolg hiervan is dat de SPD een keuze heeft wie zij als haar coalitiepartner wil hebben. Die Grünen wonen namelijk 9 zetels en hebben nu evenveel als de Linkpartij.PDS. De enige liberale partij van Duitsland speelt nog altijd maar een bescheiden rol. De FDP verloor zelfs twee zetels en staat nu nog slechts op 13. Daarmee is ze de kleinste partij die vertegenwoordigd is in het Berlijnse parlement.

Maar dit waren de gemiddelden van

de hele stad; hoe zit het nu met het verschil tussen Oost en West? Leek het verschil tussen de prijzen van maaltijden misschien al groot, de verschillen in percentages tussen sommige partijen in Oost en West zijn nog veel groter. De SPD is eigenlijk de enige constante factor met in beide delen van de eens verscheurde stad zo'n dertig procent van de stemmen. Groter wordt het verschil al bij de Grünen, die in West zo'n 15% halen, maar in het oosten zo'n 10%. De FDP krijgt procentueel gezien zelfs twee keer zoveel stemmen in het westen, zo'n 10% tegen 5% in het oosten. Toch zijn deze verschillen nog niet heel opzienbarend. Het is natuurlijk ook zo dat het CDA op het platteland beter scoort dan in de stad en dat D66 het daarentegen juist in de Randstad relatief goed doet.

Interessant wordt het dan ook pas echt als er gekeken wordt naar de CDU en Linkpartij.PDS. In West-Berlijn haalt de CDU, de conservatieve christelijke partij van Duitsland, zo'n 28%. In Oost-Berlijn haalt deze partij, die toch vooral bekend staat als bezuinigingspartij, maar 11% van de stemmen. Nog groter is het verschil in stempercentages bij de Linkpartij.PDS. De partij die duidelijk haar wortels heeft in het oude communistische Oost-Duitsland speelt in het westelijk gedeelte van de stad geen enkele rol. Ze halen daar slechts 4% van de stemmen. In Oost-Berlijn zijn de ossi's de enige partij die zich kunnen meten met de SPD, ook zij halen namelijk zo'n 30%.

Toch heeft de Linkpartij.PDS juist zware verliezen geleden in het Oosten, want de vorige verkiezingen haalden zij daar maar liefst bijna 50% van de stemmen. Het is niet zo dat 17 jaar na de Wende (de val van de muur) het idee van de socialistische heilstaat minder aanhangers krijgt en dat daarom de post-communisten minder stemmen krijgen. De partij heeft het verlies geheel aan zichzelf en de deelname aan het kabinet te wijten. De mensen in het Oosten, hun kiezers, konden zich minder herkennen in de in hun ogen verwesterde club socialisten. Waar bij veel kiezers een groot deel van het DDR-beleid het droombeeld is, zelfs bij jongeren die het communisme nauwelijks meemaakten, bewees de Linkpartij.PDS dat dit niet langer de waarheid is. Deelname aan de regering betekende dat ze niet langer hard oppositie konden voeren, maar dat ze keuzes moesten maken.

Ondanks dat de muur alweer 17 jaar geleden viel, is de tegenstelling Oost-West nog altijd aanwezig; ook in de politiek. Dit is ook niet verwonderlijk, want onderzoek toont aan dat mensen in het Oosten nog altijd minder verdienen dan hun westerse collega's. Welke coalitie Berlijn de komende jaren zal regeren is op het moment van schrijven nog onbekend. Een coalitie die in ieder geval zal blijven voortbestaan is die tussen Oost en West. Het zal echter nog wel heel lang duren voordat de twee delen er klaar voor zijn om te fuseren. ➤

“De Grondwet is dood, leve de Grondwet?”

Door D66 Europarlementariër Sophie in 't Veld

Na vijftien maanden volstrekte radio-stilte, eufemistisch aangeduid als “denkpauze”, lijkt de discussie over de toekomst van de Europese Grondwet langzaam op gang te komen...

De meest opvallende bijdrage is van Nicolas Sarkozy, presidentskandidaat in Frankrijk, die voorstelt een “mini-Verdrag” aan te nemen, de uitbreiding op ijs te zetten en de toetreding van Turkije af te blazen. Romani Prodi wil een vereenvoudigde Grondwet en vooral een mooie ceremonie in Rome, terwijl sommige van zijn landgenoten ervoor pleiten dat Italië uit de euro stapt. Angela Merkel werd door een audiëntie bij de Paus geïnspireerd om opnieuw te pleiten voor een verwijzing naar de Joods-Christelijke wortels van Europa.

In Nederland doet Wouter Bos ook een duit in het zakje: Straatsburg moet afgeschaft worden, de interne markt liefst ook. Minister Bot reageert gepikeerd dat Sarkozy en Prodi aan cherry-picking willen doen, maar verder heerst er doodse stilte in coalitiekringen.

Commissievoorzitter Barroso roept dat het vooral gaat om “Het Europa van de resultaten”, dezelfde slogan als

die van Ségolène Royal, de andere presidentskandidaat in Frankrijk, maar ik vermoed dat ze geheel tegengestelde “resultaten” in gedachten hebben. De gebroeders Kaczynski zien Europa vooral als Sodom en Gomorra, maar als het stemgewicht van Polen verzaard kan worden valt er wel met ze te praten. Meanwhile back at the ranch, zit George Bush vergenoegd naar deze Europese kakofonie te luisteren. Het komt hem prima uit dat de Europese mensenrechtenwatjes stuurloos en verdeeld zijn.

Met zoveel verschillende ideeën, wensen en belangen is het de vraag of en hoe we het proces weer vlot kunnen trekken. Het opstellen van de oorspronkelijke versie heeft twee-en-een-half jaar gekost, en alle issues zijn daarbij uitgebreid aan bod gekomen. Het is dus niet waarschijnlijk dat zich nu ineens een magische oplossing aandient waar nog niemand aan had

gedacht. Er zijn niet veel opties, en de urgentie groeit. Hoewel na het “Nee” het licht niet meteen is uitgegaan, begint de EU echt in haar voegen te kraken.

Vooraf op het terrein van politie- en justitiesamenwerking is de situatie nijpend. In de strijd tegen internationaal moordlustig boeventuig moet Europa slagvaardig kunnen optreden. Zolang elk van de 25 landen een veto heeft komt daar niet veel van terecht. Bovendien komt er aan de besluitvorming geen parlement meer te pas. Anti-terrorisme maatregelen die diep ingrijpen in de privacy en vrijheid komen tot stand in achterkamertjes deals, het Europees Parlement en de nationale parlementen hebben het nakijken. Voor dit beleid kan eigenlijk niemand ter verantwoording worden geroepen.

In dit vacuüm bepalen de VS de voorwaarden van het veiligheidsbeleid. En hoe dat eruit ziet hebben we gezien in Guantanamo, Abu Graib, CIA gevangenen, ontvoeringen en gebruik van martelmethoden, illegale afluisterprogramma's, spionage op bankrekeningen van Europese burgers, en nog meer. Dat moet dus radicaal anders.

Er ligt een voorstel om op dit terrein over te gaan naar meerderheidsbesluitvorming, waarbij het Europees Parlement medewetgever wordt, en het Hof van Justitie bevoegd wordt om uitspraken te doen. Er zal hard gelobbyd

moeten worden, want Duitsland voelt weinig voor dit voorstel. Hier ligt een schone taak voor Nederland.

Voor het asiel- en immigratiebeleid geldt hetzelfde. Zeven jaar geleden verklaarden de Regeringsleiders met veel tamtam dat er een gemeenschappelijk EU asiel- en immigratiebeleid moest komen. Maar nu, zeven jaar later, verdrinken er honderden mensen in de Middellandse zee, geeft Spanje in één keer een pardon aan een half miljoen illegalen en worden in Nederland asielzoekerskinderen in gevangnissen opgeborgen.

De consensus groeit dat er dringend een EU beleid voor legale immigratie moet komen, een soort Europese Green Card, maar concreet beleid komt er niet, het blijft bij mooie woorden. De lidstaten houden liever vast aan de illusie van nationale soevereiniteit, dan dat ze de migratie effectief aanpakken in Europees verband. Ook op het terrein van asiel en immigratiebeleid kunnen we nu al overgaan tot meerderheids- besluitvorming, daar hebben we de grondwet niet voor nodig. Dus waar wachten we op?

Tenslotte begint ook op het terrein van buitenlandse zaken de afwezigheid van een éénduidig beleid dramatische vormen aan te nemen, zoals onlangs weer duidelijk werd toen een oproep tot een staakt het vuren in Libanon werd getorpedeerd door twee of drie lidstaten (waaronder Nederland).

In de kwestie van de illegale CIA gevangenis is het beschamend om te zien hoe de nationale ministers van Buitenlandse Zaken er niet eens in slagen om de praktijk in een gezamenlijke verklaring af te keuren, laat staan dat ze er iets tegen kunnen doen. Solana moet machteloos toekijken.

Europa moet dringend met één stem gaan spreken. Het veelgehoorde argument dat er verschillende meningen zijn tussen de Lidstaten is een non-argument: ook binnen lidstaten zijn er verschillende politieke opvattingen, maar dat weerhoudt ze er toch niet van om een buitenlands beleid te voeren.

Maar er zijn meer redenen waarom juist nu veranderingen nodig zijn. De grondslagen van de Europese eenwording zijn democratie, mensenrechten, vrijheid. Europa is in de eerste plaats een gemeenschap van waarden. Waarden die beschermd moesten worden en uitgedragen.

NEDERLAND STEM 'NEE' BIJ
REFERENDUM EUROPESE GRONDWET

nee

Nederland.
Best Bekrompen.

© 2005 RENÉ LESINK - WWW.ARGUS-ONLINE.NL

Maar om deze waarden van Europa realiteit te maken voor inwoners van Europa, moeten deze juridisch afdwingbaar zijn. Het aannemen van het EU Handvest van de Grondrechten zou dan ook de allerhoogste prioriteit moeten hebben. En ook hiervoor is geen Grondwet nodig.

Ook andere zaken kunnen zonder de Grondwet verbeterd worden. Zo kan de Raad ook zonder grondwet in het openbaar vergaderen. En de nationale parlementen kunnen zich veel intensiever bezig houden met Europese zaken. Daar hebben ze helemaal geen "rode kaart" clause voor nodig. Hiervoor is geen grondwet nodig, maar een cultuurverandering bij politici, Europa is binnenland geworden, nationale politici zullen dat moeten accepteren en er naar moeten gaan handelen.

Voor D66 is het vooral van belang hoe een nieuwe of afgeslankte Grondwet er gaat komen. Formeel moeten de regeringen van de Lidstaten besluiten tot een verdragwijziging, maar na het dubbele "Nee", zal dat niet voldoen en moet de discussie in de openbaarheid worden gevoerd, en met zoveel moge-

lijk inspraakmogelijkheid. Een belangrijke eerste stap zou daarom moeten zijn om de Conventie opnieuw bijeen te laten komen.

Daarnaast biedt de huidige verkiezingstijd in Frankrijk én in Nederland het ideale platform om in alle openbaarheid over de toekomst van Europa verder te discussiëren. Op die manier hebben de Nederlandse politieke partijen bovendien de unieke mogelijkheid om, met het oog op een eventuele toekomstige ratificatie van een 'nieuwe' grondwet, met een concreet mandaat verkozen te kunnen worden.

Wouter Bos wil een nieuw besluit in een referendum aan de bevolking voorleggen. Dat klinkt heel dapper en democratisch, maar een referendum zonder informatie en zonder debat is nog geen democratie.

Na het referendum van vorig jaar is het in Nederland nog steeds griezelig stil rondom Europese kwesties. Van een open discussie met de burgers is niets terecht gekomen en op D66 na mijden alle politieke partijen Europa als de pest. In debatten over immigratie, terrorismebestrijding, milieu, economie of buitenlands beleid komt het woord "Europa" nauwelijks voor.

Als het ons ernst is met de democratie, plaatsen we Europa vanaf vandaag bovenaan de agenda, zorgen dat mensen goed geïnformeerd zijn en de kans hebben zich een mening te vormen.

Europa staat bijna vijftig jaar na het ondertekenen van het verdrag van Rome, op een belangrijk kruispunt. Nederland heeft de kans om opnieuw een bepalende factor in de toekomst van Europa te zijn, maar moet die kans dan wel grijpen.

Na het nee, krijgt Europa nu een herkansing. Om deze herkansing te laten slagen moet de nieuwe of afgeslankte Grondwet een echt Europabreed project worden. Een eventuele nieuwe ratificatie zou dus ook in alle landen op dezelfde dag moeten plaatsvinden. ➤

Velen van jullie hebben afgelopen jaar Sophie in 't Veld ontmoet en vaak zelfs persoonlijk gesproken. Daarvoor zijn dan ook vele kansen geweest waarop zij ondanks haar overvolle schema nog tijd vrij maakt voor de Jonge Democraten. Daarnaast heeft zij voortreffelijk werk gedaan in het Europees Parlement en dat is uiteindelijk ook door de media opgepikt. Ze is daarom ook voorgedragen voor MEP en European of the year door European voice. Vind je zelf ook dat Sophie aanspraak maakt op deze titel? Stem dan op Sophie!

<http://www.ev50.com/poll/default.asp>

Interne partijdemocratie in Noord en Zuid

Door Jeroen Mimpfen

De Nederlandse verkiezingsstrijd is in volle gang en de interne verkiezingen zijn inmiddels al weer redelijk afgerond. De interne partijdemocratie heeft weer een grote verscheidenheid aan verschillende democratische instrumenten laten zien. D66 laat haar kandidatenlijst volledig samenstellen door haar leden, de VVD kiest haar lijsttrekker nu zelfs via Internet en post, en het nieuwe EénNL van Marco Pastors doet niet eens aan leden, laat staan verkiezingen. Maar hoe staat het eigenlijk met de interne partijdemocratie in onze zuiderburen in Afrika en Latijns-Amerika? En wat kan de Nederlandse rol hierin zijn?

Interne Partijdemocratie

Interne partijdemocratie, misschien goed om eerst eens af te vragen wat dat eigenlijk is. De kern van democratie kan gezien worden als representatie in besluitvorming op basis van het kiezen van vertegenwoordigers en participatie. Interne partijdemocratie bestaat

Een partijbijeenkomst in Nederland

hiermee uit inputfactoren (het kiezen van vertegenwoordigers en kandidaten), throughputfactoren (participatie van de leden, bijvoorbeeld bij de totstandkoming van een verkiezingsprogramma), en outputfactoren (zorg voor vertegenwoordiging van de leden in uiteindelijke uitkomsten). Deze drie dimensies kunnen gezien worden als de kern van de interne partijdemocratie. Belangrijk hierbij is dat de officiële regeltjes niet alles zeggen, maar dat de politieke partijcultuur bepalend is voor de uiteindelijke vormgeving van de interne democratie.

In Nederland zie je dit overal in verschillende mate terug, afhankelijk van de specifieke context van de partij. De progressieve leden van D66 zijn soms al beledigd doordat ze een advies wordt opgedrongen, terwijl de aanhangers van Marco Pastors, wijlen Pim

Fortuijn, en ook de conservatieve SGP veel makkelijker een hiërarchische sturing in de samenstelling van de kandidatenlijst accepteren. Andere partijen, zoals GroenLinks en CDA kiezen weer voor een tussenvorm waarin de leden achteraf nog wel enige invloed uit kunnen oefenen op de van bovenaf voorgestelde kandidatenlijst. De interne partijcultuur en daarmee samenhangende preferenties van leden en kader dragen zorg voor een andere verdeling in democratische input, throughput en output, om toch een acceptabele en noodzakelijke vorm van representativiteit te behalen.

Onze zuiderburen

In ontwikkelingslanden gaat het eigenlijk net zo. Een structuur als die van EénNL komt maar al te vaak voor. Marco Pastors, de charismatische leider, weet een aantal mensen achter zich te scharen, onder meer op basis van zijn persoonlijkheid en uitspraken. Interne democratie wordt hier vooral vormgegeven in de vorm van output: de leider zegt wat de aanhang wil horen, en leden en verkiezingen zijn daarbij niet van belang. Die zorgen alleen maar voor steling in de eenheid en efficiëntie. Doneren kan wel, maar dan alleen op de persoonlijke rekening van de grote leider. Hoewel in Nederland een dergelijke partij zich alleen (nog) maar tijdelijk of in de marge weet te manifesteren is dit aan de orde van de dag in vele Afrikaanse landen.

De grotere partijen in Nederland laten min of meer directere invloed van de leden zien. In eerste instantie is dat prima, en weinig mensen hebben daar grote bezwaren tegen. Toch zijn er een aantal gevaren bij het meer inzetten van inputdemocratie, ofwel directe interne verkiezingen. Dat heeft men kunnen zien bij de VVD als ook bij D66.

Men zag in meer of mindere mate twee kampen ontstaan: Rutte versus Verdonk, en Van der Laan versus Pechtold. Deze tweestrijd is in beide gevallen relatief goed verlopen waarbij de partij na de tweestrijd redelijk bij elkaar bleef. Zo kwam Verdonk netjes op plaats 2 terecht en werd een aantal mensen uit het kamp van Van der Laan nauw betrokken bij de D66-campagne. Natuurlijk werden vriendjes ook beloond, maar in ieder geval werd nog wel een poging gedaan de top enigszins representatief te houden.

In ontwikkelingslanden gaat dit vaak anders. Waar partijen hier vaak redelijk stabiel zijn en een lange historie hebben, zie je een aantal andere landen continu nieuwe partijen groeien en

Een partijbijeenkomst in Taiwan

hergroeperen. Politieke partijen zijn vaak minder belangrijk dan hun leiders en als een bepaalde belangrijke persoon een interne verkiezing verliest, is de kans groot dat deze leider met (regelmatig op etniciteit of regio gebaseerde) achterban en al de partij verlaat. In Zambia is dit bijvoorbeeld voor vrijwel alle partijen een constante dreiging geweest bij de laatste interne verkiezingsmomenten. In een dergelijke context zul je een instrument als interne verkiezingen dus wellicht anders in moeten zetten als in Nederland, omdat een bepaalde mate van stabiliteit in politieke groeperingen gewenst is om als kiezer overzicht en vertrouwen te houden ten aanzien van de politiek.

Maatwerk

Voor een geschikte vorm van interne partijdemocratie is dan ook geen uniform framework te bedenken wat in

elke context zal gaan werken. In een land als Zambia is het misschien wel beter om meer in te zetten op interne consensusvorming, eventueel gecombineerd met verkiezingen, waarbij vooraf al een aantal posten zijn toebedeeld aan de verliezers. Waar in Nederland een dergelijke handelswijze al snel als achterkamertjespolitiek bestempeld wordt, zou het in een andere context wel eens een essentieel middel kunnen zijn om de eenheid van politieke partijen te bewaren en tegelijkertijd een instrument als interne verkiezingen toch in te kunnen zetten.

Een ander gevaar bij politieke organisaties in sommige landen is wellicht de dreiging van kaping van je politieke partij door bewegingen die helemaal niet zo veel ophebben met de heersende politieke ideeën in de partij. In landen waar ideologie en politieke inhoud soms een minder grote rol hebben dan personen en relaties, lijkt het een reëel gevaar dat leiders en groeperingen van buiten snel macht binnen een partij kunnen krijgen waarmee de politieke inhoud van een partij snel kan veranderen. Onze partnerorganisatie in Colombia bijvoorbeeld, de Unión Colombiana de Jóvenes Demócratas, is zeer terughoudend in het toelaten van nieuwe leden omdat ze wel zeker willen weten dat zij de ideeën van de organisatie onderschrijven. Een onderdeel van een goed werkende democratie is daarmee ook het bewaren van de eenheid en stabiliteit in een zeer veranderlijke omgeving.

Internationale samenwerking

In internationale samenwerking zullen deze contextuele verschillen continue aandacht moeten blijven krijgen. Zij dienen als uitgangspunt om vervolgens te zoeken naar vormen van interne partijdemocratie die werkbaar zijn maar misschien wel een heel andere verdeling van input-, throughput- en outputfactoren van democratie in kunnen houden. Wat in eerste instantie weinig democratisch lijkt, is misschien wel niet veel meer dan een aanpassing van onze democratische normen aan een complexere politieke context. In politieke samenwerkingsverbanden als ons eigen Cool Colombia-project, maar ook het Instituut voor Meerpartijdemocratie (IMD), zal deze focus dan ook continue aandacht behoeven en zal men moeten werken aan een meer strategische benadering van interne democratiebevordering. ➤

...En toen moest er een kandidatenlijst worden samengesteld en vond ik dat de tijd was gekomen om een poging te wagen. Ik had hiervoor meerdere motieven: ten eerste het beeld van D66. Het is bedroevend, onterecht maar wellicht ook begrijpelijk dat veel mensen D66 zien als een partij die aan het doodbloeden is. Dat het zinloos is om nog op D66 te stemmen. Men houdt D66 mede verantwoordelijk voor de bezuinigingsmaatregelen en de verrechtsing van het vreemdelingenbeleid maar weigert de partij credits te geven voor een herstellende economie en het strijden voor een Minister van Integratie in plaats van Uitzetting. D66 is volgens velen kapot, uitgeput en klaar.

Maar niets is minder waar, want juist D66 heeft een enorme nieuwe aanwas! Jonge, ambitieuze en capabele mensen die bereid zijn om op enthousiaste en D66-felle wijze voor de partij te staan. Het is tijd om aan de mensen te laten zien dat D66 toekomst heeft. Dat D66 sterke jonge mensen in haar gelederen heeft die de partij 100% steunen en willen dragen. Helemaal D66, maar in een 21e eeuw-jasje. En met de uitgangspunten van D66 is het zo makkelijk om mensen aan te trekken! Ik ben lid van D66 omdat het de enige pragmatische partij van Nederland is en het dus

Erik Veldman

Op 22 november zijn er weer verkiezingen, en dit keer staan er ook JD'ers op de D66-kieslijst. Hier het verhaal van nummer 19: Erik Veldman.

niet beperkt wordt door enig dogma en hiermee in staat moet zijn om de complexe politieke vraagstukken van de toekomst vorm te geven.

D66 is de enige partij die in staat is om zich sterk te maken voor het milieu. Die weet dat het Europa-blauw past bij jou. Die in de gaten heeft dat een innovatieve kenniseconomie de enige sleutel is tot toekomstige relevantie op globaal niveau en tegelijkertijd snapt dat er te allen tijden een sociaal vangnet moet bestaan. Die inziet dat bezuinigen op onderwijs bezuinigen op de toekomst betekent. D66 heeft verreweg de beste uitgangspunten voor de politiek van de 21e eeuw. Nu nog een zichtbare nieuwe generatie!

Als 23-jarige student zijn er voor de partij meerdere voordelen om zichtbaar op de lijst van D66 te staan. Ten eerste dienen mensen aldus in te zien dat de partij wel degelijk toekomst heeft en ten tweede moet D66 ernaar streven om een belangrijke doelgroep die het is kwijtgeraakt terug te halen: de studenten. Van oudsher stemt een aanzienlijk percentage van de studenten D66. En dat is gezien het werk en de behaalde resultaten van de partij op het gebied van onderwijs terecht. Het is dan ook van groot belang om hier een duidelijke insteek te hebben en hoe beter dan met een student als kandidaat voor de Tweede Kamer? ➤

Bezoek ook: www.erikveldman.web-log.nl

Het introweekend: men komt ervoor uit Ierland terug!

Door Charlotte Meindersma

Een weekend zon, veel bier en mooie debatten. Dit was de setting van het introweekend 2006 van de Jonge Democraten, het geluk kon niet op.

Meteen na een hapje en een praatje werden de nieuwe leden in het diepe gegooid: het voor JD'ers zo beroemde formatiespel werd gespeeld. De Nederlandse versie uiteraard, want de verkiezingen komen eraan. Het spel is zo beroemd dat het tijdschrift SUM er een fotografe op af stuurde. De strijd om de meeste zetels was begonnen. Er werd druk gedebatteerd en de jury had de lastige taak om de zetels te verdelen, waarna de coalitie gevormd kon worden. Hare Majesteit de Koningin was speciaal naar Hoenderloo gekomen om een informateur aan te wijzen. Een bordesfoto, met onder andere de SGP, werd gemaakt waardoor geconcludeerd kan worden dat we blij kunnen zijn dat dit een spel is en niet de werkelijkheid.

Na een gezellige avond komt de zaterdagochtend altijd weer te vroeg. Gelukkig werd dit goedge maakt met een heerlijk ontbijt, waarbij zelfs de scrambled eggs niet ontbraken. Deze goede bodem gaf genoeg energie om deel te kunnen nemen aan de beroemde boswandeling met Jeroen Adema, die dit jaar speciaal daarvoor over was komen vliegen vanuit Ierland. Sommige tradities moeten in ere worden gehouden.

Om behalve gezelligheid en ontspanning ook nog te zorgen voor inhoud,

werden er buiten in de zon twee rondes workshops gegeven. Dit waren onder andere een minicursus debatteren en de workshops Colombia, economie, terrorisme en sportbeleid. Gelukkig bleef er tussendoor nog tijd voor een beetje ontspanning: een kopje koffie, een balletje trappen, krantje lezen of nog een gezellig praatje met andere aanwezigen. We willen elkaar tenslotte ook nog een beetje leren kennen.

Ondertussen werd er in de keuken hard gewerkt aan gevulde kip en heerlijke chocoladetaart.

Het moge duidelijk zijn dat er drukke tijden zijn aangebroken. D66 moet hard werken om de verkiezingen nog goed door te komen. D66 kamerlid en oud JD-voorzitter Boris van der Ham maakte op zaterdagavond nog een uurtje voor de JD vrij. Vanuit Wageningen kwam hij naar Hoenderloo om vragen over D66 en de komende verkiezingen te beantwoorden. Want hoe denkt D66 de verkiezingen goed door te komen? Wat zijn de belangrijkste speerpunten?

's Avonds was het tijd om alle tips en trucs van de debattrainingen in praktijk te brengen. Stellingen als "harddrugs moeten gelegaliseerd worden" en "Filemon Wesselink had D66 kunnen redden" moesten verdedigd worden

door vier teams. Om te winnen werden typetjes uit de kast gehaald en werden er wanhopige pogingen gedaan om de jury om te kopen.

Nog voor de laatste uitslag bekend werd gemaakt was het twaalf uur. Tijd om te zingen! Er waren twee jarigen. Het feest kon dus niet meer op. Polonaises op de muziek van Jantje Smit en andere meezingers, maar ook de echte dansmuziek maakten het feest compleet. Het was weer gezellig en het werd weer laat. Toch was iedereen, waarschijnlijk met dank aan de koffie-wekker uit Groningen, weer op tijd aanwezig voor een heerlijk ontbijtje.

De zondag stond, zoals altijd, in het teken van het proefcongres. Eerst een congregering waarbij de vraag werd beantwoord hoe zo'n congres nou in zijn werk gaat en vervolgens werden moties geschreven. Omdat de wc's ook schoongemaakt moesten worden, en de aanwezigen het liefst de JD-voorzitter deze klus wilden geven, werd hierover een motie geschreven. In een andere motie werden de sokken van Jeroen Mimpen zeer afgekeurd. Een secretaris scholing en vorming mag natuurlijk niet het verkeerde voorbeeld geven.

Het was weer fijn, maar ook aan alle mooie dingen komt een eind. Na een lunch van kaassoufflés en frikandellen kon de grote schoonmaak beginnen. Net op tijd klaar om voor het onweer met de bus richting station en huis te gaan. Dat waren de laatste mooie zonnestrallen. ➤

Wedstrijd 'Opiniërend schrijven'

Door Jeroen Mimpfen

De Jonge Democraten barsten van de debatkwaliteiten. En dat is ook niet zo gek: elke week wordt er wel ergens gedebatteerd. Mondelinge vaardigheden zijn natuurlijk essentieel in de politiek, maar ook schriftelijke vaardigheden zijn daarbij van belang. De ouderwetse pennenstrijd, zoals hij nog dagelijks in de krant gevoerd wordt, is ook een essentiële kwaliteit die elke politicus moet beheersen. Daarom organiseert de JD een wedstrijd 'Opiniërend schrijven'.

Wat zijn de eisen? Het artikel moet gaan over een actueel politiek onderwerp wat op dit moment een relevant onderwerp in de politiek en/of media is of op korte termijn kan worden. De omvang is niet meer dan 1.000 woorden

doch niet minder dan 800. Criteria omvatten zaken als argumentatie, opbouw en diepgang, maar ook overtuigingskracht, leesbaarheid en originaliteit. Kortom: klaar voor plaatsing in een relevante krant of tijdschrift!

Tot en met 1 november heb je de tijd om je artikel in te sturen. Uit alle ingezonden artikelen worden de beste met eervolle vermelding geplaatst in de Demo en op de website.

De jury zal bestaan uit polemiekspecialisten Ton Monasso en Peter Fijbes als ook de hoofdredacteur van de Demo, Alexander Inia.

Het artikel kan je opsturen naar scholing@jongedemocraten.nl. Ook voor al je vragen kan je daar terecht.

Allen veel succes!

Beginselen onder de loep

Door Politiek Secretaris Hugo van Haastert

De Jonge Democraten zijn misschien wel de meest diverse politieke jongerenorganisatie die ons land rijk is. Zo divers zelfs, dat de éne JD'er zichzelf sociaal-liberaal noemt, terwijl de ander meer ziet in vrijzinnigheid. Ook wordt er verschillende waarde gehecht aan de aandacht en de mate waarin de democratie moet worden versterkt.

Onze Beginselen geven de kernwaarden aan van de JD, de uitgangspunten die ons inspireren in ons politiek denken en handelen. Maar diezelfde Beginselen dateren uit 1984. De vraag rijst of ze nog steeds overeenkomen met de realiteit van vandaag. Daarom is een BeginselenTour georganiseerd om te peilen hoe dat ligt. Daar kwamen interessante conclusies uit.

Met deze uitkomsten in het achterhoofd heeft het Landelijk Bestuur een aantal wijzigingsvoorstellen ingediend op de Beginselverklaring. Daarmee kan het congres in Breda zich uitspreken over de vraag of onze uitgangspunten nog steeds aansluiten bij de huidige generatie Jonge Democraten. Zo maken we een keuze in onze identiteit en wordt het belangrijkste document van de vereniging nieuw leven ingeblazen.

Ben je het eens of juist hartgrondig oneens met deze voorstellen? Kom dan naar het congres en laat je stem horen!

Beginselverklaring Jonge Democraten

De vereniging Jonge Democraten stelt zich als vrijzinnig-democratische jongerenorganisatie ten doel bij te dragen tot de individuele ontplooiing van alle mensen. Zij richt zich hierbij vooral op jongeren.

Deze ontplooiing moet geschieden in vrijheid en verantwoordelijkheid, naar eigen inzicht en overtuiging, in solidariteit met de medemens en zonder politieke, sociale en economische discriminatie van anderen. De verscheidenheid van mensen en opvattingen is een positief te waarderen goed.

De ontvankelijkheid voor deze verscheidenheid vormt de bron van het maatschappelijk denken van de Jonge Democraten. De JD kiest voor een open en pragmatische aanpak van problemen.

De JD streeft naar een radicale democratisering van de maatschappij opdat de principiële gelijkwaardigheid van alle mensen, individuele vrijheid, onderlinge solidariteit en rechtszekerheid zo goed mogelijk gegarandeerd worden.

Aangenomen op de 2^e Algemene Ledenvergadering van de Jonge Democraten. 10-11 november 1984 te Bunnik.

Sociaal-liberaal beginsel

"vrijzinnig-democratische" wijzigen in: "sociaal-liberale"

Duurzaamheid als beginsel

"voor een open en pragmatische" wijzigen in: "voor een open, pragmatische en duurzame"

Vooruitstrevend beginsel

Toevoegen na "aanpak van problemen": "en durft daarbij voorop te lopen."

Sociaal-liberale inspiratie

Toevoegen na "aanpak van problemen": ", waarbij de JD zich laat inspireren door het sociaal-liberalisme"

Internationaal beginsel

Toevoegen na "aanpak van problemen.": "De JD streeft naar internationale samenwerking en naar het slechten van grenzen en barrières tussen landen en culturen."

Democratie uiteengezet

"radicale democratisering van de maatschappij opdat de principiële gelijkwaardigheid van alle mensen, individuele vrijheid, onderlinge solidariteit en rechtszekerheid zo goed mogelijk gegarandeerd worden." wijzigen in: "democratie waarin iedereen gelijke invloed kan hebben en problemen effectief kunnen worden opgelost."

Niet radicaal-democratisch

"radicale democratisering van de maatschappij opdat" wijzigen in: "democratie waarin"

Voor alle details van deze voorstellen en een vooruitblik op al het andere, kijk op congres.jongedemocraten.nl

Het JD Cool Colombia Project opent je ogen

Door Frouke Hoekstra

Het eerste dat me opvalt als ik weer vaste voet op Nederlandse bodem zet en door de G-pier van Schiphol loop is hoe normaal ik me weer voel. De mensen zijn even lang, blond en blauwogig als ik. Niemand die me raar aankijkt, niemand die mijn handtekening wil en niemand die uit interesse een gesprek met me begint. Bovendien is nergens een soldaat te bekennen. Dit is wel weer wat anders dan Colombia...

Als een van de deelnemers aan het JD 'Cool Colombia' project, kreeg ik de kans om af te reizen naar Bogotá om daar en in andere streken allerlei activiteiten te ondernemen. Het was voor mij de eerste keer dat ik het Latijns-Amerikaanse continent bezocht en alleen daarom al een zeer bijzondere ervaring. Meteen in de eerste dagen maakten mijn teamgenoot Judith en ik kennis met de Colombiaanse cultuur: salsa en merengue, altijd te laat komen, vreselijk verkeer, ja zeggen en nee bedoelen, bananen (heel veel bananen), te zoete koffie en heerlijk veel tropische fruitsappen! Het duurde echter wat langer voordat we een beter idee hadden over de Colombiaanse politiek: de politieke cultuur, het politieke systeem en het historische perspectief. Gelukkig hadden we zes weken de tijd om het land van de politieke kant te leren kennen. Bij dezen een zeer beknopt verslag van mijn persoonlijke indrukken.

De Unión Colombiana de Jóvenes Demócratas (UCJD), onze partner binnen het project, is een – op z'n zachts gezegd – slecht georganiseerde organi-

satie. Al vrij snel werd ons duidelijk dat er geen overeenstemming bestaat binnen de UCJD over het ideologische gedachtegoed. Nu bestaan er binnen de JD natuurlijk ook verschillen van mening – soms zelfs hele sterke – maar zo iets als bij de UCJD had ik niet verwacht: de rechtse tak voelt zich liberaal dan de liberale partij (die overigens eigenlijk sociaal-democratisch is) en de linkse tak noemt het regime van Fidel Castro een democratie. Nogal lastig dus als je als doel hebt de organisatie te versterken en via die organisatie de participatie van jongeren in de politiek te verbeteren. Maar we kwamen er gaandeweg achter dat de politiek in Colombia niet zo zwart-wit is, sterker nog, er zijn ontelbaar veel grijstinten te ontdekken. Binnen de gevestigde partijen (de Conservatieven en de Liberalen) zijn er zeer uiteenlopende geluiden te horen, de linkse Polo Democrático Alternativo heeft ook veel minder linkse leden en president Álvaro Uribe is al helemaal moeilijk in een hokje te plaatsen met zijn Partido de la U.

Lastig dus, om kennis van en ervaringen uit de Nederlandse politiek toe te

passen op het Colombiaanse systeem. Het verschil tussen een politieke jongerenorganisatie en een politieke partij is in Colombia veel minder duidelijk dan in Nederland. Ook dat zorgde vaak voor verwarring. Binnen de UCJD zijn er namelijk leden die vinden dat de organisatie op den duur een politieke partij moet worden. Het zijn voornamelijk de oudere leden (30+) die dat willen.

Met een organisatie van nog geen 200 leden (op een bevolking van zo'n 40 miljoen) lijkt me dit ten eerste nogal irreal. Tegelijkertijd betwijfel ik of het de bedoeling moet zijn van PJO om op die manier deel te nemen aan de politiek. Mijns inziens moeten PJO's vooral de educatieve basis leggen voor politiek geëngageerde jongeren die eventueel geïnteresseerd zijn om 'later' de echte politiek in te gaan via de politieke partijen.

In Colombia lijkt het lidmaatschap van een PJO een eerste stap te zijn in de richting van 'de macht'. Dat is namelijk waar het, naar mijn mening, voor velen binnen de UCJD om draait: macht. Want – in Colombia meer dan in Nederland – macht betekent geld. Dat streven belemmert wel eens het werk van de organisatie, te meer omdat het de 'oudjes' zijn die de organisatie financieel ondersteunen en de overgrote meerderheid van de leden überhaupt geen lidmaatschap betaalt. Je kunt je dus ook wel voorstellen hoe de organisatie op financieel gebied draait. Zeg maar gerust: niet.

Zijn er naast deze negatieve geluiden dan geen positieve observaties te melden? Jazeker, die zijn er wel degelijk. Binnen de UCJD zijn er veel getalenteerde jonge mensen te vinden die sterke idealen en ideeën hebben over de toekomst van hun land. Over het algemeen zijn er in Colombia veel meer burgerinitiatieven; de non-gouvernementele sector is veel sterker ontwikkeld dan in Nederland. Uiteraard is dit mede te danken aan de tekortkomingen van de regeringen, maar toch vond ik het indrukwekkend hoeveel (jonge) mensen zich inzetten voor hun gemeenschap. Dit vind je ook terug bij de UCJD. Daarom is het een goede zaak dat de JD probeert deze organisatie te versterken door de instrumenten te leveren die een PJO nodig heeft.

Inge en Kirsten in gesprek met UCJD-leden

Santo Domingo

We moeten ons echter realiseren dat Colombia een totaal andere context is dan Nederland. Colombia is een land in conflict: gewapend geweld is voor veel Colombianen nog steeds een dagelijkse werkelijkheid. Colombia is een ontwikkelingsland, hoewel Minister Van Ardenne dat niet wil erkennen, en er zijn dus veel minder middelen beschikbaar voor jongeren. In Colombia hebben weinigen veel en hebben velen zeer weinig. Niet iedereen heeft toegang tot onderwijs, laat staan tot de universiteit. De productie en handel van cocaïne richt grote schade aan in de Colombiaanse maatschappij, vooral ook onder jongeren die de criminele sector worden ingelokt met geld. Van de overheid hoeven Colombiaanse jongeren niets te verwachten: die heeft het veel te druk met de 'democratische veiligheid', zoals dat zo mooi heet.

Neem het de Colombianen eens kwalijk dat ze streven naar verrijking via de politiek: zij geloven daadwerkelijk dat ze daarmee tegelijkertijd ook het land kunnen helpen. Neem het de UCJD'ers eens kwalijk dat zij geen lidmaatschap betalen: die bedraagt 6.000 pesos (2 euro) per maand en in sommige regio's even duur is als drie dagen eten. Neem het de Colombianen eens kwalijk dat

ze allemaal klagen over de politiek maar er niet aan willen deelnemen: wie boven het maaiveld uitsteekt en zich bijvoorbeeld inzet voor bestrijding van corruptie (zie het geval van Ingrid Betancourt), is zijn leven niet zeker.

Wel jammer dat ze 1001 goede ideeën hebben, maar nauwelijks tot concrete actie kunnen komen. Wel jammer dat Colombianen moeilijk vooruit kunnen plannen om je een duidelijk programma te verschaffen van je activiteiten. Wel jammer dat Colombianen altijd te laat komen. Jammer ook dat ze het soms roerend met je eens kunnen zijn terwijl later blijkt dat ze een compleet tegenovergesteld idee hebben. En het is echt heel jammer dat studenten in een simulatie het Colombiaanse conflict binnen twee uur bijna kunnen oplossen, terwijl het in de praktijk een onmogelijke opgave blijkt te zijn. Het is toch nog altijd dit conflict dat het hele – politieke en niet-politieke – leven van de Colombianen blijft beheersen.

Hopelijk zullen jongeren, met de instrumenten die wij trachten te verschaffen, blijven proberen om op een vreedzame manier verbetering te brengen. Hopelijk laten zij zich niet corrumperen door de macht en vertalen zij abstracte discussies naar de praktijk.

Geen woorden maar daden: dat is wat Colombia nodig heeft.

In het kleine dorpje Guayatá in de provincie Boyacá (waar we overigens een leger-escorte van zes soldaten kregen) vroeg een van de jongeren uit ons publiek of er in Nederland ook gewapende groepen waren. Toen ik vertelde dat we in Nederland sinds de Tweede Wereld Oorlog, 60 jaar geleden, geen gewapende strijd meer hadden meegemaakt ging er een zucht van verbazing door de zaal. Vervolgens vroeg een van de grotere jongens me of in Nederland iedereen zo lang en blond is. Op die vraag moest ik tot zijn teleurstelling ontkennend antwoorden. Aan het einde van de ochtend was hij wel de eerste (maar zeker niet de laatste) van de groep die om een handtekening durfde te vragen...

Volg de Colombiaanse avonturen van de Jonge Democraten elke dag via onze weblog op www.colombia.jongedemocraten.nl. Hier vind je ook meer informatie over het gehele project.

VOOR / Bio-industrie moet verboden worden! / TEGEN

Voorstander: *Esther de Wit*
Bestuurslid Groen van DWARS

Op de barricade tegen de bio-industrie.

'DWARS wijst elke vorm van exploitatie van dieren en mensen af'. Een citaat uit een voorlopige versie van het beginselprogramma van DWARS. Daaruit volgt dat er bij DWARS geen vlees op tafel komt en veel leden vegetarisch zijn. De redenen hiervoor vallen onder te verdelen in drie categorieën; dierenwelzijn, milieu en gezondheid.

DWARS vindt dat dieren recht hebben op een waardige behandeling, dat betekent dat je respect hebt voor het lijf en gedrag van een dier. Binnen de bio-industrie hebben dieren niet de kans zich natuurlijk te gedragen. Doordat dieren zich vervelen en geen bewegingsruimte hebben, wordt er vaak agressief gedrag vertoont naar soortgenoten. Om ernstige verwondingen te voorkomen worden deze dieren daarom verminkt. Snavels worden afgeknipt, staarten worden geamputeerd, horens dichtgebrand. Andere dieren (proefdieren uitgezonderd) of mensen stellen we niet bloot aan dit soort dingen. Hoewel boeren wel degelijk om hun dieren geven, zijn dieren in de eerste plaats productiemiddel. Het respect voor de intrinsieke waarde en het daaraan gekoppelde recht van waardige behandeling van het dier gaan uit kostenoverwegingen verloren.

Een ander argument om het eten van vlees te willen beperken is dat je voor 1 kilo vleeseiwitten zo'n 4 tot 5 kilo plantaardige eiwitten nodig hebt. Een inefficiëntere manier om met kostbare landbouwgrond om te gaan is nauwelijks te bedenken. In de bio-industrie komt daarbij dat het voedsel voornamelijk bestaat uit soja- en palmproducten, afkomstig uit voornamelijk Zuid-Amerika en Azië, waarvoor veel regenwoud is en wordt gekapt en waar veel, in het westen verboden, bestrijdingsmiddelen worden gebruikt. In de biologische sector wordt biologisch (geen bestrijdingsmiddelen) voer gebruikt van eigen (Europese) bodem. Dat scheelt ook nog eens heel veel vervoerskilometers en CO₂-uitstoot.

Een derde reden om tegen bio-industrie zijn heeft te maken met gezondheid van mensen en dieren. Hoewel inmiddels verboden, worden in de bio-industrie nog vaak voor mensen gevaarlijke groeihormonen gegeven aan dieren (aangetroffen in 10% van de kipfilets bijvoorbeeld, *consumentenbond*). Ook wordt er steeds meer antibiotica gegeven omdat dit ook groei stimuleert. Daardoor worden steeds meer, ook voor mensen schadelijke bacteriën, ongevoelig of resistent voor antibiotica. 80% van de huidige menselijke ziekten hebben we overgenomen van dieren en dat worden er nog steeds meer. Denk maar aan AIDS, Creutzfeld Jacob en de dreiging van vogelgriep. In de bio-industrie hebben dieren door stress, doorfokken en het afgesloten zijn van de buitenwereld een lage weerstand. Biologische dieren hebben een veel hogere natuurlijke weerstand, doordat ze buiten komen en niet preventief medicijnen krijgen. Ze zijn gezonder en lopen minder kans slachtoffer te worden van de laatste jaren steeds terugkerende epidemieën. ➤

Tegenstander: *Pieter Meuwissen*
Voorzitter werkgroep Landbouw, CDJA

De realiteit als vertrekpunt

Het CDJA erkent dat het voortbrengingsproces binnen de bedrijfskolom voor vlees en vleeswaren voor verbetering vatbaar is op onder andere de thema's duurzaamheid en dierenwelzijn. Het intensieve karakter van de productie is vooral ingegeven door het efficiency-denken. Door een toename in de aandacht voor dierwelzijn en diverse uitbraken van dierziekten is de angst en weerzin bij het publiek gegroeid. Dit alles kost geld en beschaamt het vertrouwen van belangrijke stakeholders, terwijl vertrouwen een belangrijke voorwaarde is voor bestaansrecht voor de sector op de lange termijn.

Toch is het te gemakkelijk om te stellen dat de bedrijfskolom zich niet inzet voor de ontwikkeling van verbeteringen in de gehele keten. De industrie ziet hiervan het belang zeker ook in, maar heeft tegelijkertijd te maken met toenemende mondiale concurrentie als gevolg van marktliberalisatie. Verdere verhoging van de efficiency door schaalvergroting en innovatie, evenals een betere marktwerking en -ontwikkeling zijn voor de hand liggende maatregelen om concurrerend te blijven. De consument wil en krijgt op deze manier een betaalbaar product.

Binnen de geschetste realiteit is het lastig om de meerwaarde van dierenwelzijn en duurzaamheid te zien. Het lijkt voornamelijk een financiële kwestie en zolang de consument niet bereid is zijn prijsperceptie voor een generiek product als vlees aan te passen (m.a.w. meer te betalen voor een duurzamer en diervriendelijker product) en de industrie dat ook niet weet te doorbreken door verfijnde marketing klopt deze veronderstelling. De meerkosten worden op dit moment niet of nauwelijks gecompenseerd. Het teleurstellende marktaandeel van de biologische landbouw onderstreept deze realiteit en het consument (prijsbewust) versus burger (morele keuze) -denken is hier een goed voorbeeld van.

Aangezien de vraag naar vlees op korte en middellange termijn zal blijven bestaan is het een realistischer scenario om binnen de gegeven infrastructuur naar oplossingsrichtingen ter verduurzaming van de keten te zoeken. Het CDJA ondersteunt deze initiatieven, bijvoorbeeld als het gaat om het zoeken naar oplossingen om de ontbossing als gevolg van de sojateelt een halt toe te roepen, van harte. Het gaat erom dat de landbouw zich op een verantwoorde wijze, met oog voor een evenwichtige belangenafweging tussen dier, mens en milieu, blijft ontwikkelen, om zo ook in de toekomst in staat te zijn om op een winstgevende wijze een positieve en nuttige bijdrage te leveren aan de instandhouding van de dynamiek en leefbaarheid van het platteland. Als het hier niet gebeurt, verplaatst de productie naar elders in de wereld (de Braziliaanse kip en Argentijns rundvlees) en de vraag is of we daarbij gebaat zijn. Het CDJA ondersteunt derhalve de zoektocht naar innovaties die recht doen aan de drie P's: people, planet en profit! ➤

De Voorzittershamer

Door Reinout de Vries

Voor leden van de Jonge Democraten zijn het rare tijden. Het gaat namelijk erg slecht met onze moederpartij. Maurice de Hond schat ons nog in op twee zetels, maar er zijn zelfs peilingen dat er maar één zetel over zou zijn als er nu verkiezingen gehouden worden.

Dit nodigt uit tot een bepaald cynisme in debatten. Zo was ik laatst op een debat bij de verkiezingen van de Mister Gay Europe in Amsterdam, toen debatleider Frits Huffnagel aan mij vroeg: "Het gaat slecht met jullie, hè?"

Ongelijk kon ik hem niet geven, althans niet als hij D66 bedoelde. Want met de JD gaat het juist heel erg goed. We zijn nog steeds een van de grootste politieke jongerenorganisaties van Nederland en de JD mag ook tevreden zijn bij het kijken naar het verkiezingsprogramma van D66. Het Persoonsgebonden Budget in het hoger onderwijs als alternatief voor de leerrechten van Mark Rutte, dat de werkgroep Onderwijs in de afgelopen jaren heeft ontwikkeld, is opgenomen in het verkiezingsprogramma van D66. De legitimatieplicht moet wat D66 betreft weer worden afgeschaft en de AOW mag wat onze moederpartij betreft naar 67. Allemaal punten waar de JD al eerder mee kwam, en die nu ook werkelijk meegenomen worden in het programma. Ik ben er dan ook van overtuigd dat het congres van 7 oktober een amendement aanneemt van de JD zodat er ook een stevig stuk over de hypotheekrenteaftrek in het programma staat. Nu zelfs het CPB vindt dat er aan de aftrek gemorrelt mag worden, kan D66 er toch niet omheen dat er wat aan moet gebeuren.

Overigens mag de JD ook best tevreden zijn over de kandidatenlijst die door de Stemadviescommissie is samengesteld. De oud-Secretaris Politiek Salima Belhaj staat op plaats acht en Erik Veldman staat op plek negentien. Allebei zeer leuke plaatsen waarbij de JD in de campagne weer kan laten zien dat we goede punten hebben en dat er vele goede mensen doorstromen naar D66. Maar nu moeten deze punten ook nog uitgevoerd worden en dat kan het beste als die mensen in de Tweede Kamer komen te zitten. En daarvoor moet D66 groter worden dan de 1 à 2

zetels die ons nu in de peilingen worden toebedeeld. Anders is de invloed op D66 wel groot, maar de uiteindelijke invloed nog steeds minimaal.

Maar de concept-kandidatenlijst is er, het concept-programma ook. Nu moeten de goede ideeën die D66 heeft over het algemeen nog verkocht worden. En D66 kan dat niet alleen. Een partij in ademnood heeft een jongerenorganisatie nodig die de aandacht naar de positieve punten verlegt. De Jonge Democraten gaan daarom een fantastische campagne voeren in de twee maanden die ons nog resten tot de verkiezingen. Leuke inhoudelijke en opvallende acties, dat is het doel en als ieder lid van onze prachtige vereniging eraan mee doet, dan kan het niet anders dat wij, en daarmee ook D66, een boost krijgen in de campagne!

Dit was mijn laatste voorzittershamer. Op het congres in de Parel van het Zuiden zal ik aftreden als voorzitter en zal er een compleet nieuw bestuur gekozen worden. En als je mee wilt praten over aan wie ik de hamer door zal geven, kom dan vooral naar Breda op 28 en 29 oktober! Het wordt een prachtig congres, dat natuurlijk naast de bestuursverkiezingen ook in het teken van de verkiezingen van de Tweede Kamer zal staan! En tot die tijd en ook in de weken daarna moeten we keihard werken om campagne te voeren, zodat mijn opvolger niet al te veel de vraag krijgt: "Het gaat slecht met jullie hè?", maar de vraag "Waar komt die plotselinge stijging van het aantal zetels vandaan?" mag beantwoorden. ➤

Binnenkort in dit theater!

Speeches van o.a. Ciska Dresselhuys en Thomas von der Dunk

Resolutie Economie & Financien

Resolutie Integratie & Immigratie

Resolutie Terrorismebestrijding

**Eén lid, één stem
Omstreden keuzes
is jouw stem doorslaggevend?
Onderga de kick van democratie!**

Najaarscongres 2006

ALV48 ~ 28 & 29 oktober ~ Breda

Een Jonge Democraten Productie in samenwerking met afdeling En Omstreken in oprichting

Het congressteam van de Jonge Democraten presenteert met trots hun nieuwste productie, de 48^e ALV. Een eenmalig spektakel in de parel van het zuiden, de bourgondische stad Breda.

Met o.a. wijzigingsvoorstellen op de **BEGINSELVERKLARING** van de JD en de verkiezing van het Landelijk Bestuur, het CPZ-bestuur, de DEMO-redactie en het INCO-bestuur

Gastoptredens van o.a. Ciska Dresselhuys, Thomas von der Dunk en Alexander Pechtold